

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **ALAGAS s.r.o.**, IČ 27768601, sídlem Nádražní 3222/138c, Ostrava, zastoupená Mgr. Danem Pospíšilem, advokátem, sídlem Sokolská třída 21, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. dubna 2017, č. j. 13854/2017-NH-30.1-20.3.17, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. dubna 2018, č. j. 22 Ad 11/2017 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Dana Pospíšila, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „KHS“) provedla dne 11. listopadu 2016 v provozovně žalobkyně „Květinová síň Orchidej“ v Ostravě kontrolu v rámci státního zdravotního dozoru. Kontrole byla přítomna jedna z prodavaček, paní T. J. KHS zjistila, že zaměstnanci žalobkyně používají k úklidu a dezinfekci ploch a k umývání a dezinfekci nádob na květiny kromě běžného čisticího prostředku Van také prostředek Savo Originál, který je klasifikován jako žíravý. Žalobkyně však pro své zaměstnance nezajistila potřebná školení, nevydala pravidla o

bezpečnosti a neposkytla zaměstnancům osobní ochranné pracovní pomůcky pro nakládání se žíravou látkou. KHS též zjistila, že se v provozovně nenachází lékárnička.

[2] Dne 5. prosince 2016 vydala KHS příkaz, dle něhož se žalobkyně dopustila pěti správních deliktů podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a jímž žalobkyni uložil pokutu 5 000 Kč. Jelikož žalobkyně podala proti příkazu odpor, pokračovala KHS ve správním řízení. K odporu žalobkyně přiložila fotografii otevřené lékárničky a vyjádření Terezie Janečkové popírající zjištěná pochybení.

[3] KHS rozhodnutím ze dne 27. února 2017, č. j. KHSMS 10007/2017/OV/OPaK opět uložila žalobkyni za pět správních deliktů podle zákona o ochraně veřejného zdraví pokutu ve výši 5 000 Kč. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, k němuž přiložila čestné prohlášení svých pěti zaměstnankyň, že v prodejně nepoužívaly Savo a měly k dispozici lékárničku, používanou vzhledem k občasným drobným poraněním při řezání květin.

[4] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný z výroku rozhodnutí KHS vypustil jeden skutek. Žalobkyně se dle jeho názoru dopustila správního deliktu tím, že 1) nevydala pro svou provozovnu písemná pravidla o bezpečnosti, ochraně zdraví a ochraně životního prostředí pro práci se žíravinou Savo [§ 92i odst. 1 písm. e) ve spojení s § 44a odst. 7 zákona o ochraně veřejného zdraví], 2) nezajistila, aby její zaměstnanci byli vybaveni vhodnými ochrannými pracovními prostředky pro práci se žíravinou Savo [§ 92h odst. 4 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 104 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů], 3) nezajistila, aby její zaměstnanci měli přístup k informacím o žíravině Savo, neboť v její provozovně nebyl bezpečnostní list této látky [§ 92h odst. 1 písm. k) zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s čl. 35 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek], a 4) nevybavila svou provozovnu prostředky pro poskytnutí první pomoci [§ 92h odst. 3 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů]. Uloženou úhrnnou pokutu žalovaný snížil na 4 000 Kč.

[5] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že kontrola byla řádně zahájena předložením průkazu kontrolora zaměstnankyni žalobkyně. Protokol o kontrole byl vyhotoven v zákonné lhůtě a stěžovatelce nic nebránilo uplatnit proti němu řádně námitky, což však neučinila a začala kontrolní zjištění popírat až ve chvíli, kdy zjistila, že jí za zjištěná pochybení hrozí sankce. Lékárnička na fotografii předložené žalobkyní je podle všeho nová, což odporuje čestnému prohlášení, že zaměstnankyně žalobkyně ji často užívaly. Toto čestné prohlášení navíc považuje žalovaný za nevěrohodné. Žalovaný považuje za prokázané, že ke dni, kdy proběhla kontrola, žalobkyně používala k úklidu nebezpečnou chemickou směs Savo, která je klasifikovaná jako žíravá kategorie 1, přičemž nesplnila zákonné povinnosti spojené s používáním takové látky.

[6] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného rozsudkem označeným v záhlaví zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že dosud zjištěný skutkový stav vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Krajský soud odlišil

důkazní standard v příkazním řízení, v němž postačí jako podklad protokol o kontrole, oproti navazujícímu správnímu řízení dle části druhé správního řádu, kde se plně uplatní zásada materiální pravdy. Žalovaný neměl námitky žalobkyně odmítnout pouze s odkazem, že jsou v rozporu s protokolem o kontrole, který vyhotovovala KHS, aniž by jeho obsah mohla žalobkyně jakkoli ovlivnit. Uplatnění námitek proti kontrolnímu protokolu není spojeno s žádnou koncentrací. Vzhledem k průběhu správního řízení považoval krajský soud za vhodné především vyslechnout zaměstnankyně žalobkyně, které podepsaly čestné prohlášení popírající kontrolní zjištění KHS.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, jíž se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. V prvé řadě stěžovatel namítl, že krajský soud neposoudil žalobní námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění ohledně výše uložené sankce. Vyčkávání krajského soudu na nové projednání věci považuje stěžovatel za iracionální a rozporné se zásadou procesní ekonomie.

[8] Krajský soud dále opomenul důvody, které stěžovatele vedly k vydání napadeného rozhodnutí, respektive zabýval se jimi jen povrchně a převážně citoval nepřiléhavá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž dovodil, že v případě navzájem si odporujících důkazů je třeba zajistit další důkaz, který by skutkový stav objasnil. Stěžovatel v tomto směru odkázal na zásadu volného hodnocení důkazů a na skutečnost, že není absolutně vázán důkaznímí návrhy účastníků řízení. Stěžovatel se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a důvody, proč jim nepřisvědčil, jsou z jeho rozhodnutí zřejmé. Dále podrobně zopakoval všechny argumenty, na jejichž základě nevyhověl odvolacím námitkám žalobkyně. Čestné prohlášení zaměstnanců žalobkyně nepovažuje stěžovatel za věrohodné, neboť je jen završením celkově účelového postupu žalobkyně a podepsaly je osoby v závislém postavení vůči žalobkyni. Vzhledem k tomu, že zaměstnankyně žalobkyně již své stanovisko k věci sdělily právě ve formě čestného prohlášení, nepovažuje stěžovatel jejich další výslech za nutný. T. J. pak stěžovatel nepovažuje za důvěryhodnou svědkyni, neboť uvedla nepravdivá tvrzení o zahájení kontroly.

[9] Na závěr stěžovatel zdůraznil odlišnost protokolu o kontrole od úředních záznamů, jichž se týkal jeden z rozsudků citovaných krajským soudem. Stěžovatel považuje za důležité, že protokol vyhotovuje stejný orgán, který následně ve věci rozhoduje, což tomuto orgánu poskytuje přímé, nikoli pouze zprostředkované informace. Proti protokolu lze vznést námitky. Správní řád navíc v příkazním řízení připouští užití protokolu o kontrole jako jediného důkazního prostředku, přičemž i judikatura Nejvyššího správního soudu již opakovaně připustila protokol jako jediný důkaz prokazující protiprávní jednání. Stěžovatel rovněž poukázal na novou právní úpravu, podle níž není třeba kontrolním protokolem provádět dokazování, je-li účastníkem řízení kontrolovaná osoba.

[10] Žalobkyně považuje rozsudek krajského soudu za správný a přezkoumatelný a navrhla kasační stížnost zamítnout. Stěžovatel dle jejího názoru popírá zásadu materiální pravdy a protokol o kontrole nadřazuje jiným důkazům. Ve zjištěném skutkovém stavu existoval rozpor, který byl žalovaný povinen odstranit. Skutečnost, že žalobkyně nevznesla proti protokolu o kontrole námitky, nehraje v tomto směru roli.

[11] Jelikož bylo vyjádření žalobkyně poměrně stručné a nepřineslo žádná nová tvrzení či argumenty, nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné zasílat je stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Vzhledem k tomu, že krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, mu nelze vyčítat, že se nezabýval žalobním bodem týkajícím se odůvodnění uložené pokuty. Jak vyplývá z § 93 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, při určení výše pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména k jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. S účinností od 1. července 2017 se potom užije obecná úprava obsažená v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle něhož je při určení druhu a výměry správního trestu ukládaného právnické osobě třeba zohlednit zejména povahu a závažnost přestupku, zda bylo rozhodováno ve společném řízení, přitěžující a polehčující okolnosti a povahu činnosti právnické osoby. Je zřejmé, že klíčovou roli bude hrát právě povaha a závažnost vytýkaného protiprávního jednání (bez ohledu na to, zda je označeno jako správní delikt, či nově jako přestupek), respektive otázka, zda vůbec k porušení zákona došlo, což je právě ta okolnost, kterou krajský soud nepovažoval za spolehlivě zjištěnou. Nelze přitom zcela vyloučit, že po doplnění dokazování, k němuž je stěžovatel po zrušení svého rozhodnutí zavázán [§ 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), budou skutkové závěry ohledně povahy jednání vytýkaného žalobkyni jiné, což se nutně odrazí i v odůvodnění výše případně uložené pokuty. Za této situace by bylo zcela nadbytečné, aby krajský soud přezkoumával dosavadní úvahy žalovaného, vystavěné na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

[14] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), z povahy věci tak lze v řízení o ní přezkoumávat pouze postup a úvahy krajského soudu, které jej vedly k vydání napadeného rozsudku. Proto se Nejvyšší správní soud dále nebude vyjadřovat k tvrzením stěžovatele, jimiž se snaží obhájit své rozhodnutí v tom rozsahu, v němž nevyhověl především námitkám žalobkyně směřujícím proti postupu KHS při kontrole a v navazujícím správním řízení a který nebyl předmětem výtek krajského soudu vůči stěžovateli. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud posoudí pouze to, zda je skutečně nutné provést ve správním řízení rozsáhlé či zásadní doplnění dokazování [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[15] Klíčovým argumentem stěžovatele v tomto směru je, že pro jeho rozhodnutí postačoval pouze protokol o kontrole provedené v provozovně žalobkyně a nebylo třeba provádět další důkazy (například krajským soudem zmíněný výslech zaměstnankyň žalobkyně).

[16] Podle § 12 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, obsahuje protokol o kontrole skutečnosti vztahující se k vykonané

kontrole, mezi nimi *kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí* [písm. h)].

[17] Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, připouští kontrolní protokol jako jediný podklad pro vydání příkazu, pokud kontrolu provedl správní orgán, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjištění a jsou-li splněny další podmínky stanovené § 150 odst. 2 citovaného zákona. Stěžovatel však rozhodoval v „klasickém" správním řízení, na něž se toto speciální ustanovení nevztahuje.

[18] Změnu v tomto směru přinesl § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který v řízení navazujícím na výkon kontroly připouští protokol o kontrole jako jediný podklad rozhodnutí o přestupku, a s ním související § 51 odst. 1 správního řádu, dle něhož v takovém řízení není třeba provádět protokolem o kontrole dokazování – což je logické, neboť obviněnému z přestupku je obsah protokolu o kontrole již znám (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, sněmovní tisk č. 929/0, 7. volební období, www.psp.cz). Tato právní úprava však nabyla účinnosti 1. července 2017, tedy až po vydání rozhodnutí stěžovatele, pro jeho posouzení proto není vůbec relevantní.

[19] Ani dle obecných ustanovení správního řádu však nebylo možné vyloučit situaci, kdy by protokol o kontrole byl jediným důkazem o spáchání správního deliktu (i když je zpravidla žádoucí, aby měl správní orgán pro „trestní obvinění" ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod více podkladů – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. dubna 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120). Jako důkaz mohou sloužit všechny prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu). Existence protokolu o kontrole však stěžovatele nezbavuje povinnosti zjistit v souladu se zásadou materiální pravdy stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80 a tam citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. srpna 2001, č. j. 7 A 59/99 - 45). „*Má-li být protokol o kontrole podkladem pro zahájení řízení a následně i důkazem v řízení o správním deliktu, musí být v protokolu především spolehlivě zaznamenáno zjištění o spáchaném skutku*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2013, č. j. 3 Ads 103/2012 - 41). Tak tomu ostatně bylo i v rozhodnutích, na která stěžovatel v závěru kasační stížnosti odkazoval. V těchto případech však zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky řízení sporný, a proto skutečnost, že tehdy Nejvyšší správní soud (implicitně) protokol o kontrole uznal jako jediný a rozhodující důkaz o spáchání správního deliktu, nebrání přijetí odlišného závěru v této věci.

[20] Protokol o kontrole vyhotovený KHS uvádí o zjištěných pochybeních žalobkyně velice kusé informace: „*Předloženy nebyly žádné dokumenty kromě výpisu z OR (Kr. soud Ostrava, odd. C, vl. 51320). Používané čisticí prostředky: Jar (zn. Van) a Savo originál. [...] V provozovně Květinová síň Orchidej zaměstnanci k úklidu a k desinfekci jak všech ploch, tak také k umývání a desinfekci váz používají běžný čisticí prostředek Van, klasifikovaný jako dráždivý, a Savo originál, klasifikovaný jako žíravý s větou H314. [...] Veškeré čisticí a*

desinfekční prostředky jsou uloženy v zázemí prodejny, nepřístupné veřejnosti a nepovolaným osobám, v originálních obalech, které jsou řádně označené, čímž je dodržen § 44a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb.“ Stěžovatel tedy opřel svůj závěr, že se v provozovně žalobkyně používá při úklidu žíravý prostředek Savo Originál, pouze o nález (existenci) tohoto prostředku. Žalobkyně však již v odporu proti příkazu uvedla, že Savo patřilo paní T. J. a že bylo umístěno v šatně (což neodporuje kontrolnímu zjištění, že Savo bylo uloženo v zázemí prodejny). KHS pak sice ve svém rozhodnutí uvedla, že Savo bylo uchováváno společně s dalšími čisticími a dezinfekčními prostředky, toto tvrzení však nemá v protokolu o kontrole oporu a lze je tak označit za zcela nepodložené.

[21] Protokol o kontrole dále uvádí, že „*zaměstnavatel rovněž pracoviště nevybavil v rozsahu podle § 2 odst. f) zákona č. 309/2006 Sb. prostředky pro poskytnutí první pomoci. V provozovně Květinová síň Orchidej není žádná lékárnička.*“ Z protokolu nevyplývá, jak kontrolorka KHS zjistila, že na místě lékárnička není, respektive jak se ji snažila najít (například dotazem na přítomné prodavačky). Nelze zcela vyloučit, že lékárničku mohla přehlédnout, jak žalobkyně následně ve svých podáních naznačovala.

[22] V tomto směru není relevantní, že protokol o kontrole je veřejnou listinou (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2017, č. j. 7 As 146/2016 - 29) a, není-li dokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v něm uvedeno (§ 53 odst. 3 správního řádu). Pokud účastník řízení popírá skutečnosti uvedené ve veřejné listině, je povinen je prokázat (usnesení Ústavního soudu ze dne 18. července 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000, U 22/27 SbNU 279), správní orgán mu k tomu však musí dát prostor. Stěžovatel nemůže odmítnout provést důkazy zpochybňující kontrolní zjištění jen proto, že žalobkyně nepodala proti kontrolnímu zjištění námitky podle § 13 kontrolního řádu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. února 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. srpna 1993, č. j. 6 A 82/93 - 21). Jak správně poznamenal krajský soud, žádný zákon nepočítá s koncentrací výhrad proti kontrolnímu zjištění jen do námitek podle kontrolního řádu. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 4 As 21/2007 - 80 uvedl, že „*pokud v rámci vedeného správního řízení účastník řízení [...] vznesl výhrady týkající se výsledku kontrolního zjištění a namítl jejich věcnou nesprávnost [...], nemohl správní orgán odkázat pouze na zjištění učiněná v rámci kontroly a takové námitky bez dalšího odmítnout, ale bylo nepochybně jeho povinností se v řízení o vyvození sankční odpovědnosti s námitkami vypořádat a v souladu se zásadou materiální pravdy skutečnosti pochybné či účastníkem řízení zpochybňované, objasnit a najisto postavit. [...] výsledky kontroly [...] mohou být podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterými je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují, ani nemohou nahradit, dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce.*“

[23] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že za takové situace nemohl být protokol o kontrole dostatečným důkazem pro závěr, že žalobkyně nedodržela povinnosti spojené s používáním žíravých chemických látek a nevybavila svou provozovnu lékárničkou. Pouhá skutečnost, že se Savo v provozovně žalobkyně nacházelo, neznamená, že bylo používáno při úklidu – zvlášť za situace, kdy žalobkyně nabídla alternativní vysvětlení, které nelze jednoznačně a bez dalšího hodnotit jako

nevěrohodné. Nelze též pomíjet argument žalobkyně, že Savo je pro úklid prodejny květin nevhodné. Stejně tak stěžovatel nemohl zcela ignorovat fotografii lékárničky, kterou žalobkyně přiložila k odporu proti příkazu, s tím, že tato lékárnička je (od pohledu) nepoužívaná. Jako vhodný důkaz k odstranění rozporů vzniklých ve správním řízení se jevil právě výslech zaměstnankyň žalobkyně. Argumentem, že tyto osoby jsou jen z důvodu zaměstnaneckého poměru k žalobkyni automaticky podjaté a nedůvěryhodné, stěžovatel fakticky hodnotí výslechy potenciálních svědků ještě před jejich provedením, což nelze akceptovat. Nejvyšší správní soud připomíná, že výslech svědka nelze nahradit jeho čestným prohlášením (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. dubna 2008, č. j. 1 As 18/2008 - 68 či ze dne 30. března 2016, č. j. 10 Azs 274/2015 - 32), takže nemůže obstát argument stěžovatele, že stanovisko zaměstnankyň žalobkyně k věci získal právě z čestného prohlášení. Není ani relevantní, že žalobkyně výslech svědků výslovně nenavrhla. Stěžovatel totiž není jejími důkazními návrhy vázán (jak sám uznal), je však povinen provést ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 věta druhá správního řádu). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (tedy například právě v řízení o správním deliktu), je správní orgán i bez návrhu povinen zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). V takovém řízení se tak plně uplatní odpovědnost správního orgánu za zjištěný skutkový stav.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 aplikovaného na základě § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Procesně úspěšná žalobkyně má naopak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, který učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání vyjádření ke kasační stížnosti, tj. úkon dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon náleží odměna ve výši podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy 3 100 Kč, a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč.

[27] Jelikož ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se mu přiznaná odměna o tuto daň ve výši 21 % na konečných 4 114 Kč. K jejímu zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu